

- b) nii nimetatud tööturu kaitse klausli alusel laiendanud töötajate tööturule pääsemise regionaalseid piiranguid pärast 16. aprilli 2003, s.t pärast Poola ühinemislepingu allkirjastamist,

siis on Saksamaa Liitvabariik rikkunud EÜ artiklist 49 tulenevaid kohustusi ning standstill-tingimust, mis tuleneb 16. aprilli 2003. aasta ühinemisakti artikli 24 alusel XII lisa peatüki 2 „Isikute vaba liikumine” punktist 13;

— mõista kohtukulud välja Saksamaa Liitvabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

- A. Poola töötajate saatmine Saksamaale töövõtulepingute täitmiseks on reguleeritud Saksamaa ja Poola valitsuste vahelise 31. jaanuari 1990. aasta kokkuleppega, mis puudutab Poola ettevõtjate töötajate saatmist töövõtulepingute täitmiseks. Saksa halduspraktikas tõlgendatakse selle kokkuleppe artikli 1 lõikes 1 sisalduvat mõistet „teise poole ettevõtja” kui „Saksa ettevõtjat”.
- B. Sellest järeldub, et selle kokkuleppe alusel saavad töövõtulepinguid sõlmida üksnes Saksa ettevõtjad. Teiste liikmesriikide ettevõtjatel, kes samuti Saksamaal töid teostavad, on üksnes võimalus asutada Saksamaal tütar-ettevõtja. Sellega takistatakse teiste liikmesriikide ettevõtjaid kasutamast EÜ artiklis 49 sätestatud teenuste vaba liikumise õigust, sõlmimaks Saksamaa Liitvabariigis teostatavateks töödeks töövõtulepinguid Poola ettevõtjatega Saksamaa ja Poola vahelise kokkuleppe alusel. Seega on tegemist teiste liikmesriikide ettevõtjate otsese diskrimineerimisega kodakondsuse alusel või täpsemalt oeldes, ettevõtja asukoha alusel.
- C. Vastavalt EÜ artiklile 46 koosmõjus EÜ artikliga 55 võivad diskrimineerivad erinormid olla õigustatud üksnes avaliku korra, avaliku julgeoleku või rahvatervise seisukohalt. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab EÜ artiklis 46 sätestatud avaliku korra huvisid puudutavale õigustavale alusele tuginemine seda, et diskrimineeriva meetme säilitamine on vajalik selleks, et ära hoida ühiskonna põhihuvi puudutavat, tegelikku ja piisavalt suurt ohtu.
- D. Need tingimused ei ole käesoleval juhul täidetud. Kokkuleppe nõuetekohase rakendamise kontrollimiseks ei ole vaja piirida Saksamaal asuvate ettevõtjatega, kuna kõik taotlused tuleb nagnüü esitada Saksa ametkondadele. Mis puudutab tellija vastutust sotsiaalkindlustusmaksete tasumise eest ja karistamist õigusrikkumiste eest, siis ei ole need küsimused seotud eriomaselt töövõtulepingutega, vaid tekivad üldiselt teistest liikmesriikidest pärit ettevõtjate teenuste osutamisega Saksamaal. Pealegi ei nähtu ühtegi põhjust, miks kahepoolse

kokkuleppe avamine teiste liikmesriikide ettevõtjatele võiks kaasa tuua ühinemislepingu üleminekusätete ebaõige kohaldamise või nendest möödahiilimise. Mingil juhul ei tähenda aga üleminekusätete ebaõige kohaldamise kartus piisavalt suurt ohtu avalikule korrale ega avalikule julgeolekule, mis õigustakse teenuste vaba liikumise diskrimineerivat piirangut.

- E. 16. aprilli 2003. aasta ühinemisakti artikli 24 alusel XII lisa peatüki 2 punktist 13 tuleneva standstill-tingimuse sõnastusest nähtub, et standstill-tingimus on absoluutne ning et keelatud on kõik, mis halvendab töövõtulepingute alusel tööle võetud Poola töötajate juurdepääsu Saksa tööturule võrreldes 16. aprillil 2003 kehtinud olukorraga. Vastavalt nii nimetatud tööturu kaitse klauslile, mida Bundesagentur für Arbeit (föderaalne tööhõiveamet) oma halduspraktikas järjepidevalt kohaldab, ei lubata põhimõtteliselt sõlmida töövõtulepinguid piirkonnas, kus viimase kuue kuu keskmine töötute arv on olnud vähemalt 30 protsenti suurem Saksamaa Liitvabariigi töötute arvust. Nende piirkondade loetelu, millele seda sätet kohaldatakse, uuendatakse iga kolme kuu tagant. Järelikult on tööturu kaitse klausel vastuolus ühinemisakti standstill-tingimusega, kuna pärast 16. aprilli 2003 on keelatud piirkondade loetellu kantud uusi piirkondi.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Handelsgericht Wien (Austria) 11. detsembril 2007 — Friederike Wallentin-Hermann versus Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

(Kohtuasi C-549/07)

(2008/C 64/27)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Handelsgericht Wien

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Friederike Wallentin-Hermann

Vastustaja: Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA.

Eelotsuse küsimused

1. Kas erakorraliste asjaoludega Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91⁽¹⁾, artikli 5 lõike 3 tähenduses, arvestades määruse põhjendust 14, on tegemist siis, kui lend tühistatakse lennuki tehnilise rikke, eelkõige mootoririkke tõttu ning kas määruse artikli 5 lõikes 3 nimetatud süüid välistavaid asjaolusid tuleb tõlgendada Montreali konventsiooni sätteid (artiklit 19) arvestades?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas lennuettevõtjate puhul, kes põhjendavad lendude tühistamist keskmiselt sagedamini tehniliste rikega, on tegemist erakorraliste asjaoludega määruse artikli 5 lõike 3 tähenduses arvestades ainuüksi nende asjaolude esinemissagedust?
3. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas lennuettevõtja on „võtnud kõik vajalikud meetmed” vastavalt määruse artikli 5 lõikele 3, kui ta suudab tõestada, et on täitnud kõik seadusega ettenähtud minimaalsed lennuki hooldustöödele esitatavad nõuded ning kas sellest asjaolust piisab, et vabastada lennuettevõtja määruse artiklis 5 koosmõjus artikliga 7 sätestatud hüvitise maksmise kohustusest?
4. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas erakorralisteks asjaoludeks määruse artikli 5 lõike 3 tähenduses on vääramatu jõud või loodusnähtused, mis ei ole seotud tehnilise rikkega ning asuvad seega väljaspool lennuettevõtja mõjuala?

⁽¹⁾ EÜT 2004, L 46, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Verwaltungsgerichtshof (Austria) 11. detsembril 2007 — Deniz Sahin versus Bundesminister für Inneres

(Kohtuasi C-551/07)

(2008/C 64/28)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Deniz Sahin

Vastustaja: Bundesminister für Inneres

Eelotsuse küsimused

1. a) Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ⁽¹⁾ — edaspidi „direktiiv” — artikli 3 lõiget 1, artikli 6 lõiget 2 ja artikli 7 lõike 1 punkti d ning lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et need hõlmavad iga pereliikme direktiivi artikli 2 punkti 2 mõttes, kes on saabunud vastuvõtvasse liikmesriiki (direktiivi artikkel 2 punkt 3) sõltumata Euroopa Liidu kodanikust ning omandavad alles seal liidu kodaniku pereliikme staatuse või loovad liidu kodanikuga perekonna?
- b) Kui see on nii, siis kas on lisaks oluline, et pereliige viibib pereliikme staatuse omandamise või ühise perekonna loomise ajahetkel vastuvõtvas liikmesriigis seaduslikult? Kui vastus sellele küsimusele on jaatav, siis kas seadusliku viibimise jaoks piisab sellest, et pereliikmel oli riigis elamise õigus varjupaigataotleja staatuse kaudu?
- c) Kui esimese küsimuse punktide a ja b vastustest ega direktiivist tulene riigis elamise õigust „vaid” varjupaigataotleja staatuse kaudu liikmesriigis viibimise õigust omavale pereliikmele, kes on saabunud vastuvõtvasse liikmesriiki sõltumata liidu kodanikust ning alles seal omandanud liidu kodaniku pereliikme staatuse või loonud tollega perekonna, siis: kas sellest hoolimata saab olukorras, kus pereliige viibib juba peaaegu neli aastat vastuvõtvas liikmesriigis ning on olnud seal aasta abielus liidu kodanikuga, kellega ta elab koos juba ligikaudu kolm ja pool aastat ning kellega tal on 20 kuu vanune ühine laps, tuletada riigis elamise õiguse EÜ artiklist 18, täpsemalt öeldes artiklist 39 koosmõjus perekonnaelu kaitse põhiõigusega?
2. Kas direktiivi artikli 9 lõikega 1 ja artikli 10 lõikega 1 on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt ei saa liidu kodaniku pereliikmed, kes ei ole ühe liikmesriigi kodanikud ja kellele laieneb ühenduse õiguse, eelkõige direktiivi artikli 7 lõike 2 alusel riigis elamise õigus, vaid seetõttu elamisluba („Liidu kodaniku pereliikme elamisluba”), kuna neil on vastuvõtva liikmesriigi varjupaigaõiguse sätete kohaselt (ajutine) viibimisõigus selles riigis?

⁽¹⁾ ELT L 158, 30.4.2004, lk 77; ELT erivaljaanne 05/05, lk 46; parandatud ELT L 229, lk 35.